

הטה ה' את אוזניך למטה לצד התחתונים כדי שתמהר כביכול לשמוע קול תפילות התחתונים, כי על ידי ההטיה יבואו מלאכים בעלי הכנפים שנקראים "אזנך" להעלות התפלה. **שִׁית מֵאָה אֶלֶף רְבוּא אֵינּוֹן מְאִירֵהוֹן דְּגִדְפִין, דְּתַלְיִין בְּאַלְיִין אֹדְנִין** המלאכים הממונים להעלות קולות התפילה והתשובה, הם שש מאות אלף רבוא, לפי שג' מוחין דחב"ד מאירים בכל אוזן ואוזן דז"א הרי שש בחי', וכל אחת כלולה מעשר ועשר מעשר עד שעולה לכל אוזן שלש מאות אלף רבוא וביחד הם שש מאות אלף רבוא. **וְכֹלָא אֶתְקְרוּן אֹזְנֵי יְהוָה. וְמָה דְאֶתְמַר הֵטָה יְהוָה אֹזְנָךְ, אֹזְנָךְ בְּזַעִיר אַפִּין אֶתְמַר** כי מה שנאמר הטה ה' אוזניך נאמר בז"א, כי קולנו וצעקותינו ותפילותינו, אינם מגיעים אלא עד ז"א, כי לא נזכר אוזן דא"א במקרא.

מִסְטָרָא דְיַחַד חֲלָלָא דְמוֹחָא תַלְיִין אֹדְנִין עתה מפרש מאיזה חלל משלושה חללין של המוחין נעשה הנקב שבפנימיות, ומפרש שהוא נעשה מצד שמאל של חלל המוח דז"א והוא מוח בינה, וז"ש מצד חלל אחד של המוח דז"א משם תלויות האזנים, כי עיקר יניקתן הוא מהנקב שמחלל מוח הבינה, כי משם יורדים המוחין לחלל האוזן. **וּמַחְמִשִּׁין תַרְעִין דְּנַפְקִין מִהֵהוּא חֲלָלָא** ומחמשים שערים שיוצאים מאותו חלל שהוא מוח הבינה דהיינו חמשים שערי בינה, (ס"א דא הוא) **אֵית תַרְעָא חַד** יש שער אחד והוא שער החמישים שנשאר תמיד בגולגתא דז"א, **דְּנַגִּיד וְנַפִּיק וְאֶתְפַּתַח בְּהֵהוּא נֹקְבָא דְאֹדְנָא** שנמשך ונפתח באותו נקב שבפנימיות האוזן, כלומר שמאיר

באותו נקב, **דְּכַתִּיב**, (איוב לד) **כִּי אֵין מְלִין תִּבְחָן. וּכְתִיב** (תהלים ז) **וּבוֹחֵן לְבוֹת וּכְלִיֹּת** והביא ב' פסוקים אלו שהבחינה תלויה באוון ובלב כדמפרש ואזיל. **וּמִסְטָרָא דְאַתְפְּשׁוּתָא דְהָהוּא חֲלָא, דְחַמְשִׁין תַּרְעִין** ומצד התפשטות האור של אותו חלל דמוח בינה דו"א, הכולל חמשים שערי בינה **דְאַתְפְּשׁוּתָא בְּגוּפָא, בְּאַתְרֵי דְלְבָא שְׂאֲרֵי** [צה] התפשט אותו אור לא רק באזנים אלא גם בגוף, והתחלת התפשטותו הוא מן הלב ומשם לכל הגוף, **מִתְפִּשֵׁט הֵהוּא חֲלָא דְחַמְשִׁין תַּרְעִין** מתפשט אותו חלל דמוח בינה שכולל חמשים שערי בינה, **וְאוּדְנָא קְרִי בִיהּ בְּחִינָה, וּבְלְבָא קְרִי בִיהּ בְּחִינָה** ועל כן באוון קורא לו בחינה כי היא מבחנת את הקול הנכנס בה, וכן בלב נאמר בו בחינה מכח הבינה המאירה בו, **מְשׁוּם דְמֵאֲתָר חַד מִתְפִּשְׁטִין** משום שממקום אחד מתפשטים דהיינו מהבינה כמש"כ הנותן לשכוי בינה להבחין. (ס"א בְּהָהוּא נִקְבָּא דְאוּדְנָא, וּמִסְטָרָא דְאַתְפְּשׁוּתָא דְהָהוּא חֲלָא דְחַמְשִׁין תַּרְעִין, אֲתַפְּשֵׁט בְּגוּפָא בְּאַתְרֵי דְלְבָא שְׂאֲרֵי, וְעַל דָּא בְּאוּדְנָא קְרִי בִיהּ

— אור הרשב"י —

דו"א, מקבלם הדעת, שהוא בחינת היסוד דאימא המסתיים בחוה דו"א, שהוא מכון כנגד הלב דו"א, כמ"ש רבנו ז"ל בש' ל"א ריש פ"ד יעו"ש"ב. ומוכרח הוא, שמדרך היסוד יוצאת הארת המ"ט שערי בינה המכון כנגד ליבא דו"א, ומשם עוברים ומתפשטים אח"כ בכל הגוף, כדמיון החו"ג דו"א, וזהו שאמר אתפשט בגופא. (יין הרקח דף קסט אות לב)

[צה] באתר דלכא שארי, ר"ל, וזאת ההארה המתפשטת בגוף ז"א, התחלת התפשטותה היא מן הלב, ומשם הולכת אח"כ ומתפשטת בכל הגוף. ופירוש הענין הוא, כי הנה מוח בינה דו"א הוא בחינת ההוד דאימא, שמריק שפע על ידי צינורות שיש מן ספירות נו"ה תוך יסוד דאימא, שהוא בחינת הדעת דו"א המסתיים בחוה דו"א, שהוא מכון כנגד הלב. ואם כן, אותן המ"ט שערים שבמוח הבינה

הלימוד היומי

בחינה, ובלבא קרי ביה בחינה, דכתיב כי און מלין תבחק, וכתיב בוחן לבות וכליות, משום
דמאתר חד מתפשטין).

תֵּאֲנֵן בְּעֵינֵינוּתָא דְסַפְרָא למדנו בספר המוצנע שיש בו סודות מוצנעים
וגנוזים, **כְּמָה דְאוּדְנָא דָּא אַבְחִין בֵּין טַב וּבֵין בִּישׁ,**

בְּךְ כְּלָא כמו שהאון הזאת של ז"א מבחינה בין טוב ובין רע, כלומר בין תפילות
של הצדיקים ובין הקולות של החוטאים, כך הוא בכל עשר ספירות דז"א יש בהם הבחנה
בין טוב לרע. **דְּבִזְעִיר אַפִּין אֵית סַטְרָא דְטַב וּבִישׁ. יְמִינָא**

וְשְׂמֵאלָא. רַחֲמֵי וְדִינָא כי בד"א יש צד טוב וצד רע, ומפרש כלומר ימין
ושמאל שהם רחמים ודין. **וְהֵאֵי אוּדְנָא כְּלִיל בְּמוֹחָא** זו האון על ידי

נקב חלל הבינה שנכללת במוחין, היא מבחינה בקולות של הצדיקים והחוטאים
ומשום **דְּאַתְּכְּלִיל בְּמוֹחָא וּבְחַלְלָא חַד, אַתְּכְּלִיל בְּקָלָא**
דְּעֵייל בִּיה ומפני שהאון נכללת במוח ע"י נקב של חלל אחד דמוח בינה, על כן
נכללת גם בהבחנת הקול הנכנס במוח בינה. **וּבְאוּדְנָא קְרִי בִּיה שְׂמִיעָה.**

וּבְשְׂמִיעָה אַתְּכְּלִיל בִּינָה ובאון נאמר בו שמיעה כי השמיעה באון
כמש"כ כי און מילין תבחק, וכן כתוב הטה ה' אוזניך ושמע, ובשמיעה נכללת הבינה
לשון הבנה. **שְׂמֵע: כְּלוּמַר, הֵבֵן** ופירוש "שמע" הבן כמו שביארו שמע ישראל
הבן ישראל, וכמו והם לא ידעו כי שומע יוסף **אַשְׁתַּבַּח (ס"א וְאַסְתַּבַּל) דְּכְלָא**
בְּחַד מִתְקַלָּא אַתְּקַל א"כ נמצא שהכל במשקל אחד נשקל, כי הבינה היא
שמיעה, והשמיעה היא בינה והכל עולה בקנה אחד. **וּמְלִין אֵלִין לְמֵאֲרִיהוּן**

דְּמַאֲרִין אֶת־יְהוָה, לְמִשְׁמַע וּלְאַסְתָּפֶלָא וּלְמַנְדַּע ודברים אלה לא נתנו להאמר אלא לחכמים שבחכמים, לשמוע הוא כנגד חכמה שבתחילה שומעים, ואח"כ צריכים להתבונן ולהסתכל כנגד בינה, ואח"כ לדעת – והיא כנגד הדעת.

יפרש כי מאוזני ז"א מתעוררים הדינים, ונמתקים ע"י א"א

תָּא הָוִי בַּא וְרָאָה, פְּתִיב, (חבקוק ג) **יְהוָה שָׁמַעְתִּי שְׁמַעְדָּךְ יִרְאֵתִי וְגו' ה' פעלך בקרב שנים חייהו בקרב שנים תודיע, ברוגז רחם תזכור, הָאִי קָרָא אֲשֶׁתְּמוֹדַע** זה הפסוק ניכר בו באיזה פרצוף מדבר, והוא פרצוף ז"א כי בו היראה מצד הדינים שבו, **דְּכַר נְבִיאָה קְדִישָׁא** (ס"א מהימנא) שכאשר הנביא הקדוש חבקוק, **שָׁמַע, וְאַסְתָּפֶל וַיֵּדַע וְקָאִים עַל תְּקוּנַיִן אֱלִיִּן** שמע בחכמתו, והסתכל בבינה, וידע בדעתו את סוד האון דז"א והתבונן בהם עד שידע סודם, ועמד בעומק ענין התיקונים הללו של האון והמוחין המאירים בהם, **פְּתִיב יִרְאֵתִי, תַּמָּן יָאוֹת הוּא לְדַחְלָא וְלֵאֲתַבֵּר קַמִּיהּ, הָאִי בְּזַעִיר אַפִּין אַתְּמַר** אז כתוב "יראתי" כי האון גורמת להתעוררות הדינים ולכן שם ראוי להיות ירא וחרד, ולהיות נשבר לפניו שלא יחטא, וכל זה נאמר בז"א.

כַּד אֲסִתְּפֶל וַיֵּדַע מַה פְּתִיב כאשר הסתכל והתבונן והבין חבקוק הנביא, שיש מיתוק לדיני ז"א ע"י א"א מה כתוב, **יְהוָה פָּעַלְךָ בְּקֶרֶב שָׁנִים תִּיּוּחֵוּ, הָאִי לְעֵתִיק יוֹמִין אַתְּמַר** התפלל לא"א ואמר, אתה פרצוף